

DOĞRU İNANÇ*

Eüzü bi'llâhi mine's-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-alemîn... Hamden kesîren tayyiben mübâreken fîhi kemâ yenbagî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve eşrefi'l-mürselîn, ve ekremü'r-rusûl, tâci ruusinâ ve tabîbi kulûbinâ ve üsvetine'l-haseneti muhammedeni'l-mustafâ... Ve alâ âlihî ve sahbihi ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l cezâ... Emmâ ba'd:

Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne sonsuz hamd ü senâlar olsun... Üzerimizde sayısız nimetleri var... Onun habîb-i edîb-i Muhammed-i Mustafâsına sonsuz selâmlarımızı, salâtlarımızı, saygılarımızı, sevgilerimizi arz ederiz. Onun şefaati dileriz.

Bu vazifeleri her işimizin başında yapmamız gerekiyor. Allah'ın adıyla işe başlamak, o işin hayırlı bereketli olması için en önemli sebeptir. Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne hamd etmek en güzel ibadetlerdendir. Allah indinde cennette makamı en yüksek olanlar, Allah'a en çok hamd edenlerdir.

Rasûl-ü Edîb-i Muhammed-i Mustafâsı SAS'e itaat etmek, onu sevmek, ona bağlanmak da; en önde gelen vazifelerimizdir. Bunları yaparak, bunlarla her hangi bir işe başlandığı zaman, o işin önü ve sonu hayır olur.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Biz de buradaki Aile Eğitim çalışmalarımızın bu dini konferanslar bölümüne Böylece Allah'ın adıyla, ona hamd ü senâ ederek, Rasûlüne salât ü selâm getirerek başladık. Allah bu toplantılarımızı, konuşmalarımızı, konferanslarımızı hayırlı eylesin... Mübarek eylesin, faideli eylesin... Dünya ve ahiret saadetine ermemize vesile eylesin...

a. Nereden Geldik, Nereye Gidiyoruz?

Muhterem kardeşlerim! Dünya üzerinde beş milyardan fazla bizim gibi mahlûk var, insanlar var... Onlarla beraber bu sonsuz gibi görünen fezada, dünya denilen bir gezegende beraberce yaşıyoruz. Yaşıyoruz ama, yaşayışımız sonsuz değil. Varlığımız, buradaki kalışımız sonsuz değil, fani olduğumuzu biliyoruz. Bir gün gelip, buradaki yaşamımızın sona ereceğini anlıyoruz. Çünkü bizden öncekilerin başına bu olaylar geliyor.

Bizden öncekilerin gittiği gibi, bizim de bu dünyadan gideceğimiz; yaşadığımız şu hayatın biteceği kesin... Bunda, bu beş-altı milyar insanın tereddüdü yok. Herkes biliyor ki, her yaşayan ölecek.

Biz bu dünyada kendimizi yaşar bulduk ama herkes böyle... Yani, bir şey bilmeden bu dünyaya geliyor. Hiç bir şeyden haberi yokken, kendisini koruyamayacak durumdayken, duyguları gelişmemişken, kuvvetleri oluşmamışken; çok aciz bir bebek olarak dünyaya geliyor. Çok aciz, hiç bir bilgisi yok, hiç bir görgüsü yok, hiç bir kendisini koruyacak çaresi yok ama; Allah ona

bakacak bir anne baba nasib etmiş. Onlar onu büyütüyorlar.

Yani, dünyaya gelen insanlar bir müddet ne olduğunun hiç farkında değil... Ondan sonra yavaş yavaş çevresini tanımağa başlıyor, etrafındaki varlıkları anlamağa başlıyor. Annesini seviyor, karnı acıkınca bağılıyor, karnı doyunca memnun oluyor. Etrafındaki bazı yaratıkların kendisini sevdiğini anlıyor, o da onları seviyor. Bazılarından korkuyor, Böylece çevresiyle ilgili bir bilgisi oluşmağa başlıyor. Dünyadaki bütün insanların macerası bu...

Bundan önceki durumu hakkında da hiç bir şey bilmiyor. Allah Allah, ben şimdi etrafı tanımağa başladım ama, bundan önceki durumum ne idi? Bilmiyor. Bebekliğini hatırlayamıyor, bebeklikten önceki devresi hakkında da kafasında bir bilgi yok...

Yani, ben bebek olmadan önce neydim acaba? Onu hiç kimse bilemiyor, kafasında bir şeyler hatırlayamıyor. Yani, “Ben daha önce bir yerdeydim. Orada söyle bir şeyler vardı, oradan bu tarafa geldim.” filan demiyor; hiç bir şey bilmiyor. Dünyaya geldiği zaman da bir şey bilmiyor, dünyaya geldikten sonra da evveliyle ilgili bir bilgisi yok. Etrafındaki olayları ve insanları ve objeleri, varlıkları yavaş yavaş tanıyor, bilgisi gelişiyor.

Tabii her insan yaşaması ve gelişmesi esnasında çevresinden etki alıyor. Etrafı onu yetiştiriyor, etrafı onu terbiye ediyor, etrafı onu bilgilendiriyor. Etrafındaki insanlar ona

güzel şeyler, doğru şeyler, bilimsel şeyler öğretmişlerse; doğru şeyleri öğrenecek. Yanlış şeyleri öğretmişlerse, yanlış adetleri benimsemiş olarak büyüyecek. Böyle oluyor, dünya üzerindeki bütün toplumlarda durum böyle.

Eskimoların bir yaşam tarzı var, Afrikalıların bir başka yaşam tarzı var... Çöldeki insanların başka yaşam tarzı var... Japonların, Tibet'teki insanların, Aborjinlerin, herkesin kendine göre bir başka yaşam tarzı var. Çevresinden aldıkları bilgilerle gelişmiş bir hayat tarzı, örfleri, adetleri var.

Acaba bunların hangisi doğru? Eskimolar mı, Afrikalılar mı, Güney Amerikalılar mı, Okyanusya'da adalardaki insanlar mı, Avustralya'daki Aborjinler mi, Tibet'teki Lamalar mı? Hangisi haklı, hangisinin fikirleri, düşünceleri doğru, bilgileri doğru?

Tabii bilmiyoruz, şu anda kesin bir karar verme durumunda olamıyoruz. Çünkü çok geniş bir konu... Bir de insanlar düşündükçe, geliştikçe diyorlar ki: yani biz yaşıyoruz, sonra da ölüyoruz. Doğumumuzdan öncesini bilmediğimiz gibi, öldükten sonrasının da ne olacağını bilmiyoruz. Acaba bu doğumla, bu ölüm arasındaki bu hayatımızı nasıl geçirmemiz lâzım? Öldükten sonra ne oluyoruz? Yani doğmadan evvel neydik, öldükten sonra ne olacağız?

Eski bir İranlı mütefekkir şair diyor ki:

Evvel ü âhiri in köhne kitâb melhûdest.

“Bu kitabın başı da, sonu da kopmuştur.” Bu hayat, başı ve sonu kopmuş bir kitap gibidir. Bilgiler vardı ama baş tarafı kopmuş. Başı belli değil. Sonuç kısmı, o tarafı da kopmuş, o da belli değil. Başı, sonu kopuk, yarım bir kitap gibi bu hayat... Yani bilmiyoruz ve bilemeyiz.

Çünkü biz, bu dünyadaki bilgileri, çevremizi inceleyerek edindik. Bilgilerimizin hepsi, bizim kendi çevremizle görgü haline geliyor, tecrübe haline geliyor. Oradan biliyoruz. Belki Venüs’te durum başka türdür, belki başka bir planette, başka bir yıldızda bilgiler başka türdür. Belki çok değişik bilgiler alsak, şimdiki bilgilerimize güleceğiz. Yanlış bilgiler almışız diyeceğiz. Onun için bu bilgilerle, tecrübeyle kazanılmış bilgilerle; evveli ve sonu anlayamıyoruz, anlayamayız, bilmemiz mümkün olmaz.

İlmin de dışındadır bu... Çünkü ilmin en büyük metodu, bilgiyi elde etmek için gözlemdir. Müşahede diyoruz eski adıyla... Gözlüyor, bir şeyler öğreniyor. Gözlediği şeyi bir daha yapabilmek; “Bakalım bu böyle mi, bunun kanunu bu mu?” diye bir daha yapabilmek tecrübedir. İlim böyle gelişiyor.

Binaen aleyh, duyularının, gördüklerinin sahası hakkında bir şey söyleyebilir ama, bunların dışı hakkında bir şey söylediği zaman, onlar doğru olur mu, olmaz mı? Bu bir münakaşa konusudur. İnsanoğlunun tarihinde. Onun için çok yüksek alimler, çok büyük filozoflar, her şeyden şüphe etmişlerdir. Hatta, varlıklarından bile şüphe etmişlerdir:

“—Acaba benim gözüm doğruyu görüyor mu, kulağım doğruyu işitiyor mu? Acaba bilgilerim doğru mu, acaba ben gerçekten var mıyım? Yoksa bunlar bir başka bir şey mi?” filan diye.

Hatta meşhur bir filozof var: Dekart... Demiş ki:

“—Her şey şüpheli, her bilgi münakaşa edilebiliyor; lehinde olan var, aleyhinde olan var. Tenkit eden var, doğru diyen var, yanlış diyen var. Her şeyi yeniden bilimsel bir temele oturtmağa gayret etmiş, sıfırlamış her şeyi... Numaratörü sıfıra getirmiş. Sıfır, hiç bir set yok. Sonra, “Acaba ben var mıyım, yok muyum? Düşünüyorum, o halde varım!” demiş. Meşhur bir sözü bu...

“—Düşünüyorum, o halde varım!” diye bir temel bulduktan sonra, ona göre bilgisini geliştirmiş. Tabii, onun gibi düşünen pek çok bilginler var... Pek çok insanlar var. Tarihin derinliklerinden beri, bilginin sağlamlığı konusunda şüphe eden şüpheciler var, bilgi yollarını araştıran insanlar var.

b. Kâinatta Bir Düzen Var!

Şimdi biz normal olarak bu durumdayken, bir şey bizim dikkatimizi çekiyor. Çevremizdeki olayları incelediğimiz zaman; ön tarafı belli değil, doğumdan öncemiz... Doğumdan sonrası da belli değil... Bizim yaşadığımız, kendi duyu organlarımızla anlamağa çalıştığımız kâinatta var olmuş olan şeylerde ve bu var olan şeylerin işleyişinde muazzam bir düzen görüyoruz. Bütün alimler bakıyorlar ki, etrafımızdaki olaylar, hatta gayr-i muntazam bile görünse; aslında

çok düzenli, çok büyük bir düzen var. Kâinatta muazzam bir nizam var. Allah Allah, her şey son derece muntazam, her şey kanunlara göre çalışıyor.

Şöyle anlayabiliriz ki, biz elli yıl sonra güneşin saat kaçta doğacağını biliyoruz, kaçta batacağını da biliyoruz; güneşle-ay ne zaman bir hizaya gelecek, onu da biliyoruz. Neye dayanarak biliyoruz elli yıl sonrasını? Düzen var, kâinatta bir düzen var. Düzen olmasa böyle diyemeyeceğiz ama, kâinatta muazzam bir düzen var.

Gözlemlerimizi derinleştirdiğimiz zaman, mikroskopla baktığımız zaman olaylara; elektron mikroskoplarıyla baktığımız zaman, veya gökyüzüne büyük teleskoplarla baktığımız zaman. Veya fizik ilmini derinden incelediğimiz zaman; böyle çok yüksek bir şahsiyet olduğumuz zaman; bu kâinatın düzenli olduğuna dair bilgimiz çok daha kesinleşiyor. Cahil olan bir insan Bazı şeyleri düzensiz görebiliyor ama, alim olan bir insan bakıyor ki: bu kâinatın her zerresinde mutlaka bir çok güzel damgası var, bir yüksek standart belgesi var, bir düzen var.

Bir takım kanunlara göre bu kâinat çalışıyor. Allah Allah, bu kanunları ben yapmadım. Ben bebektim, büyüdüm, top oynuyordum, şeker emiyordum, çikolata yalıyordum, bir şeyden haberim yok ama benim dışımda, beni de içine alan bir düzen var. Ben de o düzenin içinde geliyorum.

Yani, küçücük bir tohumu toprağa koyuyorsunuz, üç kişinin kucaklayamayacağı kocaman bir ağaç oluyor. Ve bu böyle oluyor. Ne zaman böyle yapsanız, bunu sağlayabiliyorsunuz. Bunu her sene ziraatçılar yapıyorlar. Ekiyorlar, biçiyorlar, ekiyorlar, biçiyorlar, ekiyorlar, biçiyorlar... Kanun, deneylerle devam ediyor. Evet, işte buralardan anlıyoruz ki, bizim dışımızda bizden önce ve bizden sonra var olan, bu kâinata düzen veren çok yüksek bir zekâ var. Suprem, aşırı yüksek, yüce bir zekâ ve bir varlık var...

Nereden belli? İntizamdan belli, düzenden belli, kanunlardan belli... Onun için, Aynıştayn'a soruyorlar:

“—Sen inançlı bir insan mısın, ateist misin? Yani dine inanan insanların inançları doğru mu, değil mi? Kabul ediyor musun sen böyle bir şeyi? Allah'ın varlığını filan kabul ediyor musun? Sen büyük alimsin ya, sen bunu kabul ediyor musun?”

Diyor ki:

“—Gerek gökte, fezada, kâinatta, gerek atom da, öyle muhteşem, öyle güzel bir düzen var ki; işte bu düzeni kurmuş olan yüce varlığa en candan, en kalpten, en derin bir şekilde inanmak dindarlıksa; ben dindarların en başındayım!” diyor.

Çünkü ben bunu görüyorum. Hayran kalıyorum. Allah Allah, ne kadar güzel!

Hatta biliyorsunuz, kimyada elementlerin bazıısı bulunmadığı halde elementlerin listesinden, kanunun böyle gelişinden gidişine baktıkları

zaman; söyle şu vasıfta bazı elementler olması lâzım diye alimler elementleri bulmadan önce varlığını tahmin ettiler, söyle bir varlık olması lâzım dediler. Aradılar, sonradan o elementleri buldular. Fizikte filan okuyorsunuz bunları, biliyorsunuz yani.

Aynıştayn diyor ki özet olarak:

“—Bu düzeni kuran Yüce varlığa inanmak dindarlıksa, ben dindarların en başındayım!”

İnsanoğlunun şu kafasındaki beyni, aklı, evveli belli olmayan, sonrası belli olmayan bu kitabın evvelini ve sonrasını tahmin edecek bilgileri, çevresinden çıkartabiliyor. Olayların mükemmelliğine bakıyor ve bunları kuran bir kurucunun varlığına, suprem varlık diyorlar buna. Aşkın varlık, transandantal varlık diyorlar. Yüce, aşkın varlık... Böyle bir varlığın var olduğunu herkes biliyor.

İlim adamları bugün biliyor. Niye ben eski filozoflardan, İbn-i Sinalardan, Farabilerden bahsetmedim de, getirdim sözü Dekart’tan, Aynıştayn’dan açtım? Çünkü Aynıştayn, bugünkü modern fizik hakkında en geçerli teorileri ortaya atmış. En yeni şahıslardan birisi... Yani, bizim Yirminci Yüzyıl’ın ilmini bilen bir insan olduğu için, onun fikri önemli. Yani, acaba bizim öbür adamların fikirleri eskimiş midir diyebiliriz; en yeni şahıslardan almak zorundayız.

Aynı şekilde bugün Garb’ın yaşayan en büyük filozoflarından sayılan... Filozof demek, derin düşünebilen, doğru düşünebilen insan demek. Tabii, filozofun her sözü doğru demek değildir

ama filozofi yapmak demek, bir şeyin aslını, mahiyetini böyle iyice düşünme mesleğine sahip olmak demek.

Hani, herkesin bir mesleği var ya. Terzi güzel elbise yapar. Sana o kumaşı verseler, sen o kumaşı güzel kesemezsin, berbat edersin. Derici veya çantacı deriyi güzel keser, güzel bir çanta, bir ayakkabı yapar. Ama sen yapamazsın. Eline fırçayı ve boya kutusunu verseler, sen bu duvarları bu kadar güzel boyayamazsın. Her mesleğin bir erbabı var. O bu işi güzel yapıyor. Mimar var, mühendis var, her işin erbabı var. Filozof da, düşünmeyi meslek edinmiş olan geniş bilgi sahibi: bilgilerin irdelenmesini, kontrolünü yapabilen insan demek.

Yaşayan bir başka filozof düşünelim. Fransa'nın en büyük filozoflarından biri Roger Garudiy, biliyorsunuz. Fransızlar kendisinin ne kadar büyük bir mütefekkir olduğunu, filozof olduğunu biliyorlar. Ve Moskova'da Roger Garudiy'nin sosyalizm, komünizm üzerine yazdığı kitaplar okutuluyormuş bir zamanlar; sosyalizmin en büyük filozofu olarak kabul ediliyormuş.

Şimdi bu şahıs müslüman oldu. Nasıl bir toplumda müslüman oldu bu şahıs, önemli... Katolik bir toplumda yetişti. Fransa'nın genel ahalisinin inancı hristiyanlığın Katolik mezhebidir. Katolik bir ortamda yetişti, ilim tahsili yaptı. Fransa'nın laik ilimlerini, yani din ilimleri değil de; normal ilimleri tahsil etti. Yazar oldu, gazeteci oldu, birçok böyle konuda bilgisini, yeteneğini kabul ettirdi. Sosyalizmi benimsedi, kapitalizmin

karşısına çıktı, politik hareketlerin içine karıştı; fakat sonunda müslüman oldu.

Bu neyi gösteriyor? Yani, hristiyanlığı bilen, bugünkü modern ilimleri bilen bir insanın müslüman olması neyi gösteriyor? İslâmîn, bizim dışımızda yaşayan insanların, başka kültürlerle yetişmiş insanların da anlayabileceği, beğenebileceği güzelliklere ve gerçeklere sahip olduğunu gösteriyor.

Tabii, Roger Garudiy tek müslüman olan şahıs değil. Yani, bir çok mütefekkir, bir çok iyi yetişmiş insan; Japonya’da, Kanada’da, Amerika’da, Avrupa’da, Fransa’da, ve sâirede müslüman oluyor. En son gazetelerde bir haber vardı, Amerika’nın büyük siyasetçilerinden birisi müslüman oldu diye bir senatörün müslüman olduğunu anlatıyorlar.

Tabii bir Batılı gayrimüslim, hristiyan toplumda bir insanın kalkıp da: “Ben müslümanım!” demesi, Türkiye’de birisinin kalkıp da orduya, “Yahu, senin yaptığın işler haksız, yanlış yapıyorsun!” diyebilmesi gibi zor bir şeydir. Yani adamı hapse atarlar, yakasını kurtaramaz, uğraşamaz da... Çünkü, karşısında nihayet silahlı ordu vardır. Orduya çattı bu adam derler, biter işi...

Avrupa’da, Amerika’da öyle... Yani, o toplumun karşısına çıkmak ve sizin inançlarınız yanlıştır demek, büyük bir direnç istiyor, büyük bir kuvvet istiyor. Çok zor bir şey... Bunu yapabilmek için de, çok kuvvetli bir iman gücü olacak, çok büyük bir sorumluluk duygusu olacak. Yani

her şeyi göze alarak söyleyecek mecburen, menfaatleri elden gitse bile... Çünkü menfaat yok bu işte, sıkıntı var, zarar var.

İşte buradan nereye geliyoruz? Yani günümüzdeki mîsâllerden alarak, nereye getiriyoruz meseleyi? Nereye geliyor mesele kendiliğinden? Muhterem kardeşlerim. Saf ve temiz düşünen sağlam bir akıl... Neden böyle bu sıfatları söylüyorum? Saf akıl, sağlam düşünen akıl diyorum?

Dünyada herkesin akıllı var ama güzel değil, yani herkesin akıllı güzel değil. Bütün akıllar güzel akıl değil. Bu neye benziyor? Yani dünyada birçok insan var ama hepsi sıhhatli değil, onun gibi bir şey işte... Yani çok akıl var ama, her akıl sıhhatli akıl değil. Sıhhatli olan akla ne diyoruz biz? Akl-ı selim... Yani, hastalıklardan korunmuş olan bir akıl.

Bir kalıp düşünün, dökümcü bir kalıp yapmış, o kalıba göre döküm yapacak; plastik döküm veya metal döküm yapacak. Kalıp bozuksa, imalat bozuk olur. Neden? Kalıp bozuktur. Yani sağlam akıl dediğimiz, selim akıl dediğimiz bu... Yani kalıp bozuk olursa, imalat da bozuk çıkar.

Japonya'nın da akıllı var ama o akıl, ölen, toprağa gömülen imparatorlarının tanrı olamayacağını onlara bulduramıyor.

“—Yahu bu da benim gibi bir insan, bu niye tanrı olsun? Tanrı olamaz!” diyemiyor.

İmparator güneşin oğlu diye inanıyorlarmış. Ben mış diye konuşuyorum, çünkü Japonya'ya gitmedim. Onların inançlarını incelemedim

ama, imparator güneşin oğluymuş. Bunu kargalara söylesek, kargalar bile gak gak diye güler.

Güneş nasıl bir varlık? Güneşin oğlu olur mu bir insan? Olmaz. Yani, bu çok kesin bir şey. Güneş, dünyadan şu kadar kere büyük olan, yanında dünyanın zerre gibi kaldığı çok büyük bir ateşten top... İçinde atom infilakları oluyor, bu infilaklardan ortaya çıkan alevler böyle fezaya doğru uzayıp gidiyor. Bizden şu kadar milyar km. mesafede olduğu halde, ışınları bizi gündüz kavuruyor. Cildimizi hasta ediyor, derimizi soyuyor. Ağaçları büyütüyor, meyvaları olgunlaştırıyor...

O kadar uzaktaki o şeyle, buradaki bu adamcağızın ne ilgisi var be adam? Yani o onun oğlu nasıl olur? Sen buna nasıl inanıyorsun? Bu nedir? Sakat bir mantıktır. Yani bilimsel akıl değil, selim akıl değil, aptalca bir şey. Bunun başka inançlardan mîsâllerini de söyleyebiliriz.

Selim bir akıl, yani sağlam, bozuk olmayan bir akıl ve bilimsel düşünebilen, ön duygulardan sıyrılmış olan bir akıl, şu kâinatın düzenini tesbit ediyor. Ve bu düzenin kurucusu olan bir yüce varlığın varlığını anlıyor. Bunu nereden anlıyoruz? Parmak izlerinden katili bulduğumuz gibi, ayak izlerinden kaçan adamın nereye gittiğini bulduğumuz gibi anlıyoruz. Yani, görmedik ama izlerinden anlıyoruz, emarelerinden anlıyoruz.

İşte yüce yaratıcıyı akıl bulmak zorundadır, bulmamışsa suçludur. Yani şu kâinata bu düzeni

veren, bu ayı, güneşı muntazam döndüren, bu mevsimleri, gündüzleri, geceleri çeviren, dünyada olan şeyleri olduran; meyvalara o lezzeti veren, çiçeklere o güzelliği veren, kuşlara bu sesleri veren, rüzgârlara yağmur bulutlarını ötelere taşıtıp, oralara yağmur döktüren, yerden bitkiler bitiren bu güzel nizami kuran yaratıcıyı, bu düzenin sahibini bulmak bütün aklın vazifesidir. Bütün akıllı insanların vazifesidir. Bunu bulamazsa, bulamayan bütün insanlar sorumludur. Çünkü yapabilecekleri bir şeyi yapamamış, imtihanı başaramamış olurlar.

İşte bunun gibi, filozofların ortaya koyduğu pek çok deliller var, belgeler var. Pek çok muhakeme, akıl yürütme yolları var. Buradan, bu kâinatın sahibinin olduğunu, yöneticisinin olduğunu biliyoruz. Dağın başında da olsak, Himalayaların en yüksek yerinde yaşayan bir kimse olsak, Avustralya’da daha İngilizlerin giremediği iç bölgelerde yaşayan bir Aborjin olsak, Amazonlarda ormanların içinde yaşayan kabiledaki bir insan olsak, dünyanın keşfedilmemiş yerlerindeki herhangi bir insan bile olsak; bunu bulmak zorundayız. İslâm bunu böyle söylüyor. “Bulamayan insanlar sorumludur. Bulan insan imtihanı başarmıştır.” diye söylüyor, ilk işimiz bu.

c. Yaratılışımızın Gayesi

Tabii kâinata bu düzeni veren yüce yaratıcı ki, buna Kur’an-ı Kerim’in ilk sayfasında Rabbül-âlemîn diye işaret ediliyor:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

(الفاتحة:1)

(*El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn*) [Hamd alemlerin Rabbi Allah'a aittir.] (Fâtîha, 1/1)

Alemlerin Rabbi... Rab ne demek? Alemleri geliştiren, oluşturan, yüksek seviyelere getiren yaratıcı demek. Yaratıcı, onların sahibi, ama geliştiren sahibi... Bu devamlı gelişim ve oluşumun yapıcısı, Rabbü'l-âlemîn, bu alemlerin Rabbi...

Alemler ne demek? Bizim bildiğimiz, bilmediğimiz bütün evrenlerin, gözümüzün eriştiğı, erişmediğı her yerin sahibi bu yüce yaratıcı... Bu fizikçilerin hayran kaldığı, fizik kanunlarını koyan, kimyagerlerin hayran kaldığı, maddelere kimyevi özellikleri veren, tabiatçıların hayran kaldığı tabiat yaratıklarına bu güzellikleri veren... Bu ağaçlara, bu çiçeklere, bu meyvalara bu özellikleri veren o yüce yaratıcı; bu yaratıklarının arasında böyle bir varlık olarak bizi de yaratmış. Kuşlar var, balıklar var, kelebekler var, başka başka yaratıklar var; bir de bizi yaratmış.

Bizim yaratılma sebebimiz nedir? Yani, biz niçin yaratıldık? Niçin Allah bizi bu düzenin içinde böyle bir yaratılışla ortaya koydu, var etti? Yaradanımız bizi niçin yarattı? Tabii, bu onun bileceğı bir şey... Ancak, O yüce yaratıcı bize neden yarattığını bildiren, neden yarattığını söyleyen elçiler de, haberciler de göndermiş olduğı için; biz oradan da bunun sebebini

araştırıp bulabiliyoruz.

Yaradılışın gayesi hakkında Kur'an-ı Kerim'de alemlerin Rabbi neler, ne sebepler ileri sürmüş, onları söyleyeyim! Buyuruyor ki Tebâreke Sure-si'nde:

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ

عَمَلًا

(الملك: ٢٠)

(Ellezî haleka'l-mevte ve'l-hayâte li-yeb-lüveküm eyyüküm ahsenü amelâ)

Şu ölümü, şu hayatı yaratan şu yaratıcı var ya. Hani doğuyoruz, oluyoruz. Şu kâinatı yöneten yaratıcı var ya. İşte bu ölümü, hayatı yaratan yaratıcı, siz hanginiz daha güzel işler yapacaksınız diye sizi yaratandır. Denemek için, hanginiz daha güzel işler yapacaksınız diye sizi denemek için yaratandır. Buradan anlıyoruz ki, biz buraya denemek için, imtihandan geçmek için gönderilmişiz,

(Li-yeb-lüveküm eyyüküm ahsenü amelâ)
İmtihanın başarısı nasıl? Daha güzel is yaparsak, ötekisinden daha iyi derece alacağız. Hangimiz daha güzel is yaparsak, o daha güzel derece alacak, en yüksek dereceyi kazanacak. İmtihan için. Başka bir ayet-i kerimede Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ

نَبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا

(الإنسان: ٢)

(*Innâ halakne'l-insâne min nutfetin emşâcin nebtelîhi fe cealnâhu semîan basîrâ*) “Gerçek şu ki, biz insanı katışık bir nutfeden, erkek ve kadının dölünden yarattık; onu imtihan edelim diye çok iyi görücü, çok iyi işitici bir varlık olarak; lafları işiten, olayları gören bir varlık olarak yarattık.” (İnsan, 76/2) diye bildiriyor.

Tabii, sözü kısa kesmemiz lâzım, uzatmamanız lâzım. Bu dünyada bir görevimiz var, bir vazifemiz var, bir misyonumuz var. Misyon diyoruz buna: görev, vazife yapmamız gereken bir şey var. Bu da, bu kâinatın yaratıcısının istediği şekilde yaşamak... Onun için yaratıldığımızı bu ayet-i kerimeler bildiriyor. Sonra, bir de bize bildiriliyor ki:

كِرَامًا كَاتِبِينَ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ

(الإنفطار: ١١-١٢)

(*Kirâmen katibîn. Ya'lemûne mâ tef'alûn*)“Sizin yaptığınız her şeyi yazan, kayda geçiren kâtipler var. Onlar, yapmakta olduklarınızı bilirler.” (İnfitâr, 82/11-12)

Yani, bizim yaptıklarımızın hepsinin kayda geçtiğini de biliyoruz, banda alındığını da biliyoruz. Şimdi ben burada konuşma yapıyorum, üç tane video kamera var. Ben biliyorum ki, konuşmalarım, sağa sola bakışım,

el hareketlerim banda alınıyor. Şüphe var mı, tereddüt var mı? Yok. Bir, iki, üç tane kamera beni banda alıyor, tesbit ediyor. İşte, Kur'an-ı Kerim bildiriyor ki: bütün insanların yaptıklarının kaydedicileri var, kaydedenler var. Hem de onun yanında, onunla beraber; bu da önemli bir nokta...

أَنَا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

(الجاسية: ٢٩)

(İnnâ künnâ nestensihu mâ küntüm ta'melûn)
“Her ne yapıyor idiyse biz (meleklerle) yazdırıyorduk.” (Câsiye, 45/29)

Buraya kadar sunu anlatmak istedik: Aklımızla biliyoruz ki, bu kâinatın bir Yaratıcısı var. Bu kâinatın Yaratıcısı bizi buraya imtihan için göndermiş. Biz şu anda yaşarken, imtihan halindeyiz. Yaptıklarımız şeyler güzel olursa, imtihanı kazanacağız; kötü olursa, imtihanı kaybedeceğiz. Her şey yazılıyor, kayda geçiyor, tesbit ediliyor Biz bu kayda geçmeyi videolardan anlayabiliriz. İlahi videolar bizi kaydediyor, her şeyimiz tespit ediliyor. Bunu anlamış olduk.

Bir ayet-i kerimede de bildiriliyor ki:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

(الزاريات: ٥٦)

(Vemâ halaktü'l-cinne ve'l-inse illâ li-ya'budûn) “İnsanları ve cinleri biz ancak ibadet etmeleri için yarattık, bize ibadet etsinler diye yarattık.” (Zâriyât, 51/56)

Bu ayet-i kerimeden de şu anlaşılıyord: Bir, insanlar var. Beş buçuk milyar insan var. Biliyorsunuz, tanıyorsunuz, ęeřitli ülkelere dağılmışlar. Bir de insanlardan başka varlıklar var. Cin dediğimiz varlıklar var... Onların da varlığını öğrenmiş oluyoruz, ama bizim dışımızda pek çok varlık olduğunu zaten biz biliyoruz. Yani hayret edilecek bir şey değil, bizden başka bir sürü varlık var...

Yalnız burada hepimizin Allah'a ibadet etmemiz gerektiği anlaşılıyor. Yani, hepimizin Allah'a ibadet etmemiz için yaratıldığını anlıyoruz. O cinler de Allah'a ibadet edecek, bizler de ibadet edeceğiz, bütün varlıklar da Allah'a ibadet edecek. Böylece, şu hayat içinde yerimizin koordinatlarını tespit etmiş oluyoruz.

Bir yaratanımız var. Yaratanımız bizi buraya imtihan için göndermiş, imtihanın her şeyi tespit ediliyor, kayda geçiyor. Onun için biz güzel şeyler yapmalıyız, Allah'a güzel ibadet etmeliyiz. Vazifemiz, Allah'a güzel ibadet etmek... Hayatı, gelişigüzel yaşamak, iyi kötü her şeyi yapmak tarzında geçirmek değil; güzel geçirmek zorundayız.

d. İnsanların İnançları eşitli

Tabii, bu duygu insanoğlunun tarihi kadar eskidir. Yani, benim bu anlattığım şeyler yeni şeyler değildir. İnsanoğlunun var olduğu zamandan beri, insanlar bu konuyu biliyorlar. Yaratanını biliyor, yaratan var, kesin... Kendisinin kul olduğunu biliyor. Çünkü aciz... evresinde her şey oluyor, hazır buluyor bu...

Kul olduğunu biliyor, kulluk etmesi gerektiğini biliyor.

İnsanlık tarihi kadar eski devirden beri, insanlar yaratanına kulluk etmeğe çalışmışlardır. Ve insan ilimleri, dünyadaki en modern araştırmalar gösteriyor ki, dini olmayan bir toplum yok. Yani herkesin bir dini var, herkes bir şeyler yapmağa çalışıyor.

Dinler çok olunca tabii, bir kere bu çokluk neden oluşmuş, onu düşünmemiz lâzım! İkincisi, çok olunca, hangisi doğru diye onu düşünmemiz gerekiyor. Yani insanlar yaratanı olduğunu biliyor, yaratanına ibadet etmesi gerektiğini biliyor da, hangisinin ibadeti en uygun meselesi çıkıyor karşımıza...

Biliyorsunuz, Dinler Tarihi diye bir ilim var. Bütün dinleri merak etmiş bazı alimler, incelemişler. Bütün toplumları incelemişler, toplumların inançlarını araştırmışlar, bu konuda kitaplar yazmışlar. Bunlara Dinler Tarihi deniliyor. Bu araştırmalar, dinler tarihi araştırmaları; bunları yapan adamlar, dinler tarihi bilginleri...

Eskimolar basit bir toplum, buzların arasında yaşıyorlar. Balık avlayarak, Ren Geyiği kullanarak, buzdan kulübelerde yaşıyorlar. Bunların bir inancı var. Bunlara göre bunların tanrıları, totemleri: beyaz ayıymış.

Beyaz ayıya tapınıyorlar. Çevrelerinde var çünkü... O da kuvvetli bir şey. İnsandan büyük boyu, üç metre filan, belki daha fazla... İnsanla karşılaştığı zaman onu haklıyor, ısırıyor, yiyor, bitiriyor. Onlar ona inanıyorlar.

Afrika'da kabileler var, Amerika'da Kızılderililer var, İnkalar, Aztekler var. Onların tapınakları var, böyle kademe kademe, merdiven merdiven...

Asya'da dinler var, Hindistan'da çeşitli dinler var... Çin'de, Japonya'da çeşitli dinler var... Bunlarda çeşitli inançlar görüyoruz, çeşitli varlıklara tapıldığını görüyoruz. Birkaç mîsâl verelim:

Meselâ, eski Yunanlılar pek çok tanrıya tapmışlar. Tabii, eski Yunanlılardan önce Babilliler var, Sümerliler var, Asurlular var, Mısırlılar var. Bunlar da eski bildiğimiz kavimler... Onlardan daha doğuda Hint kavimleri var. Hint kavimlerinin çeşitli inançları var.

Yunanlıları Avrupalılar iyi bildiği için, inceledikleri için, çok hakkında kitaplar yazdıkları için, onu mîsâl alalım. Enteresan bir kavim, dini bakımdan birçok tanrıları var. Birçok tanrıları var... Ne deniliyor, böyle çok tanrılı inanca sahip dinlere? Politeist, çok tanrılı dinler... En büyük tanrıları Zeus isminde bir sakallı adammış. Olimpos dağının tepesinde oturmuş, elinde yıldırımlar varmış, yıldırımları sağa-sola sallar, savurur atarmış.

Şarap tanrısı var, şarap fıçılarının üstüne oturuyor her halde? Aşk tanrısı var, harp tanrısı var, şöyle çeşit çeşit tanrılar var...

Tabii gülüyoruz. Yani gülünecek bir inanç ama bir ara inanmışlar ve ona inanmayanları da öldürmüşler. Biliyorsunuz, Sokrates isimli şahıs onların arasından yetişmiş, onların bu gülünecek inançlarıyla mücadele etmiş, demiş ki:

“—Yanlış, olmaz böyle şey, doğru değil bu yaptığınız!”

Onun üzerine onu yakalamışlar. Sokrates’in Müdafaası diye kitaplar filan var... Ne maceralar geçirdiğini anlatan. Yakalamışlar, diyorlar ki:

“—Sen bizim tanrılarımızla niye alay ediyorsun? Niye karşı geliyorsun, bizim tanrılarımıza? Sana kim söylüyor bunları?”

O diyormuş ki:

“—Bir tek Tanrıya inanın!”

Enteresan. Sokrates’e soruyorlar, bir tek Tanrıya inanılması gerektiğini söylüyor Sokrates. Ötekiler de diyorlar ki:

“—Öyle o kadar tanrıyı bir Tek tanrıya indirgemek, indirmek olur mu yani... Kim söylüyor sana bunu?”

“—Bana bir varlık geliyor, melek geliyor o söylüyor.” diyor Sokrates.

Sokrates’i inancından dolayı öldürüyorlar. Yani bu sizin güldüğünüz inanca o da güldüğü için öldürülüyor.

Sokrates isimli büyük filozofun bu inançtan dolayı öldürüldüğünü Yunanistan da biliyor, Romalılar da... Hani, Roma Hukuku ve sâiresi bilmem nesi var o adamların, ama inançları çok zavallı. Onların da birçok tanrıları var... Biraz Yunanlılardan da etkilenmişler ve güneş tanrısına tapıyorlar. Güneş mabetleri var her yerde...

Bizim Anadolu’nun da muhtelif yerlerinde, hatta Ankara’da Ogüst mabedi var. Yani, Hacı

Bayram-i Veli Hazretleri gelmiş, o mabedin yanına, Hacı Bayram Camii'ni yaptırmış. O mabed burada yamuk duruyor.

Hacı Bayram-ı Veli orada, Allah birdir diye ta orada demiş. Yani, ötekiler orada güneşe tapınmışlar, o sütunların orada...

Hacı Bayram-ı Veli de gelmiş, güneşe tapınılan yeri mescid eylemiş ve orada Allah'a ibadet edilmesini sağlamış.

Aynı şekilde hayret edilecek bir şey: Mısır'ı ziyarete gitmiştik geçen sene, Mısır'ın eski tanrılarının inançlarının olduğu yerleri gezdik. Orada Luksor diye bir şehir var, duymuşsunuzdur. Aslı eluksur. (El, tire, Uksur). El-Uksur. Luksor değil yani, lüks kelimesinden gelmiyor. Yani, el-Uksur: köşkler demek Arapçada. El-Uksur: yani Firavunların yaptığı muazzam köşklere meydana gelmiş olan kutsal şehir. El-Uksur, Luksor.

Oraya Ebu'l-Haccac isminde bir alim zat, mübarek zat gelmiş, onların Luksor mabedinin üstüne cami yapmış. Orada namaz kıldık biz... Böyle kazı kazmışlar, altında o Firavunların tapınakları var. Onun üstüne yaptırmış. Her halde o biliyordu yaptığı şeyi, yani ne manaya geldiğini biliyor. Yani bu yanlış, bunun üstünde bu olması lâzım diye.

Gelelim Mısırlılara... Mısırlıların piramitleri var, Sfenksleri var, çok önemli yapıtları var... Abide diyoruz, eserler diyoruz, ama mantık dışı... Yüz elli metre yüksekliğinde bir dağ meydana getirmişler taşlardan, kesme taşlardan;

muntazam içinde koridorları olan, yüz elli metre. Yani size nasıl anlatabilirim bilmiyorum; bir dağ demek. Taş, kesme taşlardan bir dağ yapmışlar. Bir tek herif içine gömülsün diye. Yani, buna akıl ve mantık isyan ediyor yani. Yani madem öldü, kazın bir çukur, gömün şu herifi yahu... Allah Allah, yüz elli metrelik koca bir şey yapmağa, böyle bir tapınak yapmağa ne lüzum var?

Taşları kaldırıyorlar şimdi, koca koca taşları; altından iskelet çıkıyor. Bu iskelet ne? Yani duvarlarındaki taşları kaldırdıkları zaman şu masa gibi taşları, altından iskelet çıkıyormuş. Bu ne? Bu, o mabed yapılırken, kırbaç altında o taşları oraya yerleştiren esirler... Öldü, ölünce oraya yatırıyorlar, üstüne taşı koyuyorlar, öyle yapıyorlar. Devam ediyorlar. Yani, bu kadar korkunç bir zulüm...

Firavunların mukaddes kitaplarda o kadar Allah düşmanı olarak anlatılması boşuna değil, muhterem kardeşlerim! Öyle bir zulüm ki, yüz elli metre yüksekliğinde bir piramit şeklinde dağdan zulüm... Her kayası zulüm... Her kayanın oraya yerleştirilmesinde, o sıcakta binlerce insan çalışmış ve ölmüş. Bunların dini bu... Yani, bunların içine gömülecek olan o firavuna tapınıyorlar o aptal adamlar. O firavuna tapındıkları için, onun için yapıyorlar bu zulüm tepesini...

Bir de Keops piramidinin kenarında kocaman bir gemi gördük. Gemi heykeli yapmış Mısırlılar şimdi. Turistler rağbet ediyor diye putları ihya ediyorlar. Kocaman bir gemi. Yani gemiye

binecekmiş de, gezecekmiş tapındıkları herif. Sonra tapındıkları yerin, gömdükleri yerin içine gıdalar filan koyuyorlar. Kalkacak da yiyecekmiş. Altınlardan öyle muazzam mezarlar yapmışlar ki, müzeler bugün göz kamaştırıyor o altınlardan...

Enteresan bir şey daha Avustralya için: Mısır müzesini gezerken, Mısırlıların bumeranglarını gördük. Bumerang... Böyle hani şey var ya, atıyorsun, dönüyor havada, tekrar geri geliyor. Hayretler içinde kaldık, Mısır Kahire müzesinde Bumeranglar var. Yani tarih bakımından bunlardan önce Mısırlılarda bumerang var. Ya Mısırlılardan birisi geldi, bunlara bumerangı öğretti; ya da ikisi de eşit zamanda ayrı ayrı buldular. Ne oldu bilmiyoruz ama, Mısır müzesinde bumeranglar gördük.

Mısırlılar, firavunlarına tapıyorlar, birinci sapıklık bu... O herif için yapmışlar o zulüm mezarını...

İkinci sapıklık: Nil üzerinde üç dört gece beş yıldızlı gemi otelde kaldık biz. Asvan'dan bindik gemi otele, geminin arka tarafını mescid eyledik el-hamdü lillâh... Arka güverteyi çarşafarla ayırdık, beş vakit namazda orada ezan okuduk, cemaatle namaz kıldık, geminin personeli Nakşîbendî yaptık. Hepsi ders aldılar, zikir erbabı oldular.

“—Biz sizin gibi turist görmedik. Hepsi içiyor, siz namaz kılıyorsunuz!” dediler.

Oradan Nil'de seyahat ederken, ismi hatırımda kaldığına göre; Komomba mıydı? Komomba

isminde bir şehre geldik. Gemimiz yanaştı, o şehri gezdik. Komomba, timsah tanrılarının şehriymiş. İnsan vücutlu, timsah kafalı, böyle uzun dişleri olan, hart diye ısırarak tanrıların mabediymiş. Gezdik, duvarlarının üstüne

çıktık, tepindik mahsustan... En yukarılara kadar çıktık. Bekçi bize düdüğü çaldı:

“—Ne arıyorsunuz yukarılarda?” diye.

Gezindik, ibret aldık, hayret ettik; timsaha tapıyorlar. Sonra, köpek kafalı tanrıları var; hav hav, hav hav... O tanrıya tapıyorlar. Bu da ölüm tanrılarıymış, hâşâ, sümme hâşâ... Onların böyle insan vücudu şeklinde, siyah köpek kafası şeklinde, mumyalama törenlerindeki resimlerini gördük.

Sonra, yeşil bir büyük böcek vardır, baş parmağın biraz küçük... Vızz diye uçar. Yemyeşil, çok parlak bir kabuğu vardır. O onların hayat böceğiymiş. Firavun’un kabrini bile açarlarmış, içine ondan koyarlarmış. O vızzzz yapacak, firavun yeniden motor harekete geçtiği için hortlayacak diye. Onun heykelini gördük Luksor mabedinde...

Bunları mahsustan karikatürize ederek anlatıyorum, muhterem kardeşlerim. Bunlar inanç nâmına iğrenç şeylerdir. Alay etmek lâzım ki, ne kadar yanlış olduğu bilinsin diye. Bunun heykelini gördük Luksor mabedinde... Turistlere diyorlar ki: Bu hayat böceğidir.

Şu masanın yarısı kadar, hayat böceğinin heykelini yapmışlar. Bir yerde duruyor.

Tamam, adamlar putperest ya. Çeşitli put heykelleri yaptıkları gibi, onun da heykelini yapmışlar. Fakat, daha acaip bir şey gördük. Avrupa’dan oraya turist olarak gelmiş açık-saçık, kameralı-videolu, şortlu turistler; orada hayat böceğinin etrafında Kızılderili dansı gibi böyle dönüyorlardı. “Niye böyle yapıyorlar?” dedik. Turistlere demiş ki rehber:

“—İşte bu hayat böceğidir. Onlar da onun üzerine, etrafında böyle Kızılderili dansı gibi dolanıyorlardı, yani hayatları artsın filan diye.”

Yani, Yirminci Yüzyıl’ın insanı, Firavunların zamanının bâtil inancından medet umuyor; yani hayat böceğinden medet umuyor, etrafında tavaf ediyor, dönüyor. Bu neyi gösteriyor? Mısırlıların inancı sakat... Tamam mı? Tamam, kesin olarak inancı sakat. Çok net olarak anlıyoruz ve gülüyorsunuz, gülüyoruz. Açınacak ve gülünecek bir durum.

Yunanlıların inancı sakat mı? Tamam, sakat. Romalıların inancı sakat mı? Evet, sakat. Hintlilerin inancı? Sakat, öküze tapıyorlar. Öküzden dolayı müslümanlarla kavga çıkartıyorlar orada... Öküze tapıyorlar, kobra yılanına tapıyorlar. Kobra yılanına tapınanlarını gördünüz mü? Ben gördüm. Kobra mabetleri var, mabedin girişinde iki tane şişmiş kobra yılanının heykeli var, kobra yılanına tapınıyorlar Hintliler.

Aklınızda yer etsin diye söyleyeceğim: Tenasül cihazlarına tapınanlar var. Onların heykelleri karşısında tapınanlar var. Sakat mı? Sakat.

Neresi kaldı? Yani, dünyadaki insanları siliyoruz. Çinlilerin inancı? Sakat. Bir onda iki milyar, bir kısmı gitti. Japonları siliyoruz. Sakat. Eskimoları siliyoruz, Afrikalıları siliyoruz; hayvanlara tapanları, güneşe, yıldıza, aya tapanları siliyoruz, siliyoruz. Ne kaldı? Amerika kaldı. Dünyanın büyük devleti Amerika kaldı. Şimdi Amerika'yla büyüklük yarısında olan Avrupa kaldı. Avrupa gibi olan Rusya kaldı büyük topluluk olarak. Bunların inancı ne?

e. Hristiyanların Yanlış İnançları

Şimdi bunlar diyorlar ki meselâ, Amerikalılar diyorlar ki:

(*In God we trust*) Bunu anlıyorsunuz hepiniz. Ne diyorlar? “Biz tanrıya dayanıyoruz, güveniyoruz, tevekkül ediyoruz.” diyorlar. Hoşumuza gidiyor, aferin! Amerikalılar dolara bunu yazmış diye hoşumuza gitmiyor mu? Hoşumuza gidiyor.

Bir dakika, hoşunuza hemen gitmesin; buradaki *God* kelimesinden bir Amerikalı ne anlıyor? *God* deyince bir Avrupalı ne anlıyor, bir Amerikalı ne anlıyor, bir Rus ne anlıyor, bir Sırp ne anlıyor, bir Yunanlı ne anlıyor? Bu önemli.

Normal, orta bir dindar kimseyi alın, *God* deyince ne anlıyor? Hazret-i İlsâ'yı anlıyor.

(*Jesus is coming*) “İlsâ geliyor!” diyorlar, değil mi? Geldi diyorlar. (*He has come*) diyorlar veya (*came*) diyorlarlar, gazetelerde yazıyorlar.

Neye inanıyorlar? Hazret-i İlsâ'nın *God* olduğuna inanıyorlar, tanrı olduğuna inanıyorlar; *God* dedikleri zaman, Hazret-i İlsâ'yi kastediyorlar.

Bu da doğru değil. Neden? Çünkü (*before Christmas*) Hazret-i İsâ'dan önce binlerce yıl insanlar vardı dünyada... Hazret-i İsâ gelmeden önceki insanların dini ne olacak? Hazret-i İsâ'ya tapınamadılar, tapınmadılar. Ne idi onların dini? İbrâhim AS neye tapındı?

İbrâhim AS'ı kabul ediyorlar mı? Ediyorlar, Abraham diyorlar. Hazret-i İbrâhim kime tapınıyordu, Hazret-i Mûsa kime tapınıyordu? Hazret-i İsâ'ya tapınmıyordu. Hazret-i İsâ'dan da büyük olan suprem yaratığa, müteâli varlığa, Allah'a tapınıyordu. Binaen aleyh bugünkü Amerikalının, bugünkü Avrupalının, bugünkü Rus'un, bugünkü hristiyanların da inancı yanlış. Çünkü asıl yaratığa değil de, asıl yaratığın oğlu olduğuna kanaat getirdikleri peygamberine tapıyorlar.

Biz ne diyoruz? Biz, Hazret-i İsâ'yı seviyoruz. Biz, Hazret-i Meryem'i seviyoruz. Çocuklarımızın ismini Meryem koyuyoruz. Hazret-i İsâ diyoruz, seviyoruz, AS diyoruz. Çocuklarımıza İsâ adını koyuyoruz, Mûsa adını, İbrâhim adını koyuyoruz. Bizim onlara itirazımız ne?

“—Hazret-i İsâ'ya tapınamazsınız! Hazret-i İsâ Allah'ın elçisidir, oğlu değildir.”

Binaen aleyh, oğlu derse ne olacak? Oğul nereden meydana geliyor? Anne ve babadan, evlilikten meydana geliyor.

وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةً

(الأنعام:۱)

(*Velem tekûn lehû sâhibeh*) [Onun eşi yoktur.]
(En'am,6/101)

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin hanımı yok ki, evliliği yok ki, nikâhı yok ki, düğünü yok ki, zıfayı, gerdeği yok ki, oğlu olsun. Binaenaleyh bu yanlış bir benzetmedir, yanlış bir anlamadır. Bu yanlışlığı düzeltiyor İslâm. Hazret-i İsâ'nın kendisinin söylemediği bir sözü sonradan onlar ortaya çıkarttıkları için İslâm düzeltiyor.

Kur'ân-ı Kerim'de çok enteresan bir ayet-i kerime vardır. Âhirette Allah-u Teâlâ hazretleri Hazret-i İsâ'ya soracak... Çok önemli bir ayet-i kerime! Bizim bunları yazıp dağıtmamız lazım:

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ
اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ
مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ
قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي
نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

(المائدة: ١١٦)

(*Ve iz kâle'llâhu yâ îse'bne meryem*) Allah-u Teâlâ Hazretleri, Hazret-i İsâya: “Ey Meryem oğlu İsâ! (*E ente kulte li'nnâsi'ttehezûnî ve ümmiye ilâheyni min dûni'llâh*) İnsanlara, ‘Beni ve anamı, Allah’tan başka iki tanrı edinin!’ diye sen mi dedin?” diye sorduğu zaman, o diyecek ki:

(*Sübhâneke mâ yekûnû lî en ekûle mâ leyse lî bi-hakkın*) “Hâşâ! Seni tenzih ederim; hak olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. (*İn küntü kultühû fekad alimtehû*) Eğer ben bunları söyleseydim, sen zâten bilirdin. (*Ta’lemü mâ fî nefsi*) Sen benim içimdekini bilirsin; (*ve lâ a’lemü mâ fî nefsi*) halbuki ben senin zâtında olanı bilmem. (*Inneke ente allâmü’l-guyûb*) Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin!” (Mâide, 5/116)

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ
رَبِّي وَرَبَّكُمْ

(المائدة: ١١٧)

(*Mâ kultü lehüm illâ mâ emertenî bihî*) “Yâ Rabbi, ben senin kullarına, sen bana ne emrettiysen onu söyledim: (*Eni’budu’llâhe rabbî ve rabbeküm*) ‘Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin!’ dedim.” (Mâide, 5/117) diyeceğini Kur’an-ı Kerim beyan ediyor ve Hazret-i İsâ’nın hayatında da böyle bir şey demediğini biliyoruz.

Hazret-i İsâ’nın söylemediği bir şeye, Hazret-i İsâ’ya inandım diyen insanlar nasıl bağlanabilir! Hazret-i İsâ’nın memnun olmadığı, razı olmadığı bir inancı nasıl Hazret-i İsâ’nın dini diye benimseyebilir? Yanlış!

Birkaç yönden yanlış... Allah’ın karısı yok ki, evlensin de çocuğu olsun. Bu insanlara ait, insanların üremesi için gerekli olan bir şey. Bir

insanın bir oğlu oldu mu birkaç tane de çocuğu olur, kızı da olur, vesairesi de olur. Evlenen insana Allah bir sürü çocuk veriyor. Binaen aleyh o evliliği hatıra getirdiği için çok büyük günah!

Allah, Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki:

أَنْكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا

(الإسراء: ٤٠)

(*İnneküm letekülûne kavlen azîmâ*) “Çok korkunç, çok müthiş, çok çirkin bir söz söylüyor bu insanlar.” (İsrâ, 17/40)

Neden? Hazret-i Allah'ı evlilikle itham ediyor. Çok çirkin bir iftira, çok korkunç bir söz!

Onun için Amerikalıların, İngilizlerin, Fransızların, Almanların, Rusların, Sırpların, Yunanlıların dini doğru değil. Hazret-i İlsâ'nın razı olmadığı sözü söyledikleri için doğru değil. Hazret-i İlsâ bile razı değil.

Onlar *love* diyorlar, aşk diyorlar; Hazret-i İlsâ'ya rahibeler, papazlar aşık... Aşk ile sevdikleri Hazret-i İlsâ'nın sevmediği bir iftirayı, bir sözü söylüyorlar. Binaen aleyh doğru değil, mantıklı değil. Aklen ve mantıken kabul edemezsiniz. Çünkü Allah'ın aile kurması lazım, düğün dernek yapması lazım, zifaf olması lazım, ondan sonra çocuk olması lazım, bir tane olunca birkaç tane, belki de bir sürü çocuğu olması lazım... Olmaz!

Sonra Hazret-i İlsâ'dan önceki insanların dini ne olacaktı? Haç yoktu, çarmıha gerilme yoktu,

Hazret-i İlsâ yoktu. Ondan önceki insanların dini ne olacaktı?

Din *eternal*'dir, yani ebedî bir hakikattir. İnsanların ilk başladığı zamandan, son zamanına kadar olması gereken bir şeydir. Buradan da yanlış, inançlar vs. bakımından doğru değil.

f. Hak Yol, Doğru Yol İslâm

O halde, çok mühim bir gerçeğe geliyorum. Bunları niçin söylüyorum? Benim bu sözleri söyleyişimi lütfen bir takım tutma gibi, bir milliyet tutma gibi, bir din tutma gibi, bir egoizm gibi, bir taraf tutup da taraftarlık, taraftarlık yapmak gibi bir olay olarak kabul etmeyin. Ben üniversite hocasıyım, ben ilim adamıyım, ben doktora yaptım, doçent oldum, profesör oldum. İlim adamıyım, ilmi söylüyorum, ilmî gerçekleri söylüyorum. Herhangi bir şeye inatla, taassupla sarılıp da onu söylemiyorum. Garaudy ne dediyse onu söylüyorum. Gerçek olan şeyi söylüyorum. Yanlış olan şeyi ortaya koyuyorum, “Bu doğru değildir!” diyorum.

Bu inançlar yanlıştır. Bu inançların yanlışlığını papazlar biliyorlar ama papazların hepsi değil. Papazların bilenleri var, bilip de imana gelenleri var. Tarih içinde, bu güne kadar yaşayan insanlar içinde papazlardan müslüman olanlar var.

Benim bu konuda üzerinde çalıştığım bir eser var, *Risâle-i İslamiyye* diye, onun başında tarihe ismi geçmiş, müslüman olmuş bazı meşhur papazları zikrettim. Bazıları bilsin diye, bu konuyu anlattım.

Bu benim kendi sözüm değildir. Ben yokken, ben hiç onlara karışmamışken, Avrupalıların içinden kendilerinin yetiştirdiği insanlar arasından, Amerikalıların içinden kendilerinin yetiştirdiği insanlar arasından, kendi inançlarının doğru olmadığını, yanlış olduğunu söyleyip, “İslâm’ın inancı doğrudur.” diyerek İslâm’a gelenler var. Benim taassubum, benim tenkit etmem değil. Ben onların bilgilerini de size aktararak söylüyorum.

Onun için ortada bir tek şey kalıyor: (*The unity of God*) “Allah’ın birliği...” Allah tektir, *lâ ilâhe illa’llah...*

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

أَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

(مالك، ق. عن طلحة)

¹ İmam Mâlik, *Muvatta’* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.214, no:500; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.IV, s.284, no:8174; Abdü’r-Rezzâk, *Musannef*, c.IV, s.378, no:8125; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.III, s.381; Talha ibn-i Ubeydu’llah ibn-i Küreyz RA’dan; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.572, no:3585; Amr ibn-i Şuayb Rh.A’ten.

Taberânî, *Dua*, c.I,s.273, no:874; Hz. Ali RA’dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dımaşk*, c.IX, s.274; Süfyan ibn-i Uyeyne Rh.A’ten.

Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.352, no:1413; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.V, s.113, no:12079; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.172, no: 456; *Câmiu’l-Ehâdîs*, c.V, s.205, no:3993.

(Efdalü mâ kultü ene ve'n-nebiyyûne min kablî: Lâ ilâhe illa'llah) “Benim ve benden önceki peygamberlerin söylediği sözlerin en şereflişi, en üstünü *Lâ ilâhe illa'llah*’tır.” Bakın, İslâm’ın güzelliğini görün burada! İslâm bütün eski dinlerin, doğru dinlerin doğruluğunu “doğrudur” diye kabul ediyor. Binaen aleyh, İslâm bütün dinlere dost elini uzatıyor, “Ben sizinle dostum!” diyor. İbrahim AS’ı, Âdem AS’ı, İsâ AS’ı, Musa AS’ı, Harun AS’ı, Yakub AS’ı, Yusuf AS’ı peygamber kabul ediyor. (Messengers of God) “Allah’ın elçileri” olarak kabul ediyor. Onların hepsinin (Lâ ilâhe illa'llah) “Bir Allah vardır, şeriki naziri yoktur!” dediklerini söylüyor.

“—Acaba bu dinler tarihinde de böyle mi?” Evet... Mısır’da firavunlara tapıldığı zamanda bile, timsahlara, öküzlere, köpeklerle tapınıldığı zamanda bile Allah’ın bir olduğunu söyleyen iyi insanların olduğunu dinler tarihi bize bildiriyor.

Bir tanesi kimdir? Firavunlar zamanında Allah’ın birliğini söyleyen ilk şahıs kimdir? Yusuf AS... Yusuf AS firavunlar ülkesine esir olarak gitmiştir. Orada peygamber olarak vazife gördü ve firavunlara, “Allah birdir!” dedi.

Başka?... Musa AS... Ondan önce, ondan sonra Allah’ın birliğini söyleyen insanlar var. Yunanlılar’da Sokrates’in Allah’ın birliğini söylediğinden bahsettik. Pekiyi, hristiyanların içinde Allah’ın birliğini söyleyen yok mu? Unitarian mezhebi var. Hristiyanlar içinde Allah’ın bir tane olduğunu söyleyen mezhep var.

Milat'tan sonra 325 tarihinde İznik'te, İznik konsülünde toplanmışlar. İncilleri incelemişler, akideleri inançları kontrol etmişler, bazılarını yasaklamışlar, bazılarını kabul etmişler. Dört tane İncil kalmış geriye. Ondan önce Allah'ın birliğine inananlar var. Yani bu sadece müslümanların onlara yönelttiği bir tenkit değil, onların kendi içinde bile bazı insanların söylediği bir husustur.

İşte en önemli husus budur. En önemli hususu Peygamber Efendimiz söylüyor:

“—Benim ve benden önceki bütün peygamberlerin söylediği en şerefli söz, *Lâ ilâhe illa'llah* sözüdür, ‘Allah’tan başka tanrı yoktur.’ sözüdür.”

Kur'an-ı Kerîm'de bir başka ayet-i kerimede Allah-u Teâlâ Hazretleri şöyle buyuruyor:

لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا

(الأنبياء: 22)

(*Lev kâne fîhimâ âlihetün illa'llàhu lefesesetâ*)
“Semâvâtta ve yerde, yerlerde göklerde Allah'tan başka müteaddit tanrılar olsaydı, çarpışırıldardı, kâinatın düzeni bozulurdu.” (Enbiyâ, 21/22) deniliyor. Bu mantık işte... Bir tanedir.

Bir trafik kavşağında eğer birkaç tane polis olursa, birisi “Geç!” derse, öbürü “Dur!” derse arabalar çarpışır. Tek yerden, bir merkezden yönetilecek. O ışıklar bir yerden *computerden* yönetiliyor. Birisine kırmızı yandığı zaman,

ötekisine yeşil yanıyor. Sarı yanıyor, “Hazırlan!” diyor ama hepsini bir merkezden idare ediyor. Hepsini bir merkezden idare etmezse çarpışır.

Bu kâinatın da bir tek yaratıcısı vardır. *Rabbü’l-àlemîn*, bir tektir. Birbirlerinden farklı, birbirleriyle çekişen, çatışan birkaç tane olsaydı, kâinatın düzeni altüst olurdu. İşte en önemli inanç budur. Kur’ân-ı Kerîm’de Allah-u Teâlâ Hazretleri bir önemli âyet-i kerîmeyi bize bildiriyor, ihtar ediyor.

Bu bütün insanlığa çok önemli bir ihtardır. Bizden ziyade, beş buçuk milyar insanın dört buçuk milyanına hitaptır bu âyet-i kerîme. Buyruluyor ki:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ

ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ

(النساء: ٤٨)

(*İnna’llàhe lâ yağfiru en yüşreke bihî ve yağfiru mâ dûne zâlike li-men yeşâu*)(Nisâ, 4/48)

“Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisine şerik koşanları, şirk koşanları, müşrikleri asla affetmeyecek. Başka günahkârları affedebilir ama şerik koşanları, müşrikleri asla affetmeyecek.”

O halde ben şu noktayı bastıra bastıra büyük harflerle belirteyim. Burada kâğıt, kalem, tebeşir, kara tahta olsaydı yazacaktım veya önceden büyük yazılarla hazırlanmış olsaydı

onları asacaktım buraya ama, tabii öyle bir konferans salonu değil burası...

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizim kendisini tanımamızı istiyor. Tanımamız için bize akıl vermiş, tanıyacağız ama yanlış tanırsak kabul etmiyor. Müşrik olursak, şirk koşarsak kabul etmiyor.

Binaen aleyh, dünya üzerindeki dört küsur milyar insanın hepsine bir ihtar var burada. Ya Allah'ı doğru düzgün tanırsınız, Allah'ın birliğini doğru düzgün söylersiniz, Allah deyince doğru düzgün inanırsınız...

Bence bu *God* kelimesini kullanmak doğru değil! Çünkü *God* deyince, insanların aklı bir başka yere gidiyor; “Allah” demek lazım! Çünkü Allah sadece o *supreme* varlığın adıdır.

Allah'a hiçbir şeyi şirk koşturmak lazım! Hristiyanlar Hazret-i İsâ'ya “Allah'ın oğlu” dediler, şerik koştular. Mısırlılar şerik koştular. Hintliler şerik koştular. Japonlar şerik koştular, müşrik oldular. İnançları olduğu halde kâfir oldular.

Hatta ben önemli olan ince bir nokta daha söyleyeceğim. Konunun bütünlüğü için bunları söylemek gerekiyor. Bir insan Allah'ı bir bilse; (*Allah is one, God is one and Muhammed is messenger*) “Allah birdir, Muhammed de onun elçisidir.” dese, inansa, buna o bile yetmiyor.

Ne zaman yetmemiş, misâli var mı? Peygamber Efendimiz'in zamanında Medine'nin yahudileri biliyorlardı ki, Peygamber Efendimiz hak peygamberdir. Gelecek olan, beklenen peygam-

berdir. Allah'ın varlığını da biliyorlar, Peygamberimiz'in de peygamber olduğunu bildikleri halde cehennemden kurtulamadılar.

Neden? Çünkü bilmek yetmez. Yanına gelip yardım edeceklerdi, dost olacaklardı. Dost olmayıp düşman olunca, sevmeyince olmuyor.

Mekke'nin müşrikleri de Peygamber Efendimiz'in peygamber olduğunu biliyorlardı. Misal olarak amcası Ebû Talib'i alalım. Amcası Ebû Talib'e Peygamber Efendimiz hasta yatağında dedi ki;

“—Amcacığım! Senin benim üzerimde emeğin çok. Bana baba gibi baktın, beni korudun, bana küçükken yardımcı oldun, büyüdüğüm zaman himaye ettin. *‘Lâ ilâhe illallah Muhammedun rasûlü’llah’* de, ben de sana dua edeyim, şefaate edeyim. Allah'ın huzurunda senin cennetlik olmanı dilemek için elimde bir vesile olsun.”

“—Biliyorum, biliyorum yeğenim.” dedi. “Biliyorum ama ben şimdi müslüman olursam, Kureyşliler benimle alay eder. ‘Ölümden korktu da müslüman oldu!’ derler.” dedi.

Demediği için ne oldu? Kâfir olarak âhirete göçtü ve cehennemlik oldu. Yani bilmek yetmiyor, bilmekten öteye bir şey lazım. Sevmek, bağlanmak ve itaat etmek gerekiyor.

Bu konuyu neden açtığımı söyleyeyim, hayatımızın en önemli konusu bu konudur da onun için. Bu konudaki bir yamukluk hayatın tamamının yamuk gitmesine sebep olur. Temel bu olduğu için önce bunu söylüyorum. Önce Allah'ı doğru tanımak, Allah'ın doğru dininde olmak lazım ki, ondan sonra her şey yamuk

olmasın, doğru olsun, güzel olsun. En önemli husus bu!

Bir de hem biz müslümanlar için, hem müslüman olmayan dört buçuk milyar insan için önemli olan; şirk koşulduğu zaman, yani inanç bozuk olduğu zaman Allah kabul etmiyor, kabul etmeyecek, bunu kesin olarak biliyoruz.

Şirk halinde olmamamız gerektiğinden bu temel meseleyi ilk ders olarak ortaya attım. Önce hiç bize peygamber gelmemiş, kitap inmemiş, bir din bilgimiz olmamış olsa bile Allah'ın varlığını bulacaktık. Çünkü Allah var. Kâinatı yönetiyor ve kâinatın düzeni var. Ama Allah bizlere peygamber göndermiş. Yahudilere Musa AS'ı ve birçok peygamberi göndermiş. Hristiyanlar'a Hazret-i İsâ'yı göndermiş. Bize Hazret-i Muhammed-i Mustafâ SAS'i göndermiş.

Tamam, biz onlardan bir takım bilgiler alıyoruz ama en doğru bilgi Allah'ın bir olduğu, *Lâ ilâhe illa'llah* inancıdır. Bütün peygamberler bunu söylemiştir.

Hazret-i İbrâhim'inde mücadelesibuydu. Hazret-i İbrâhim AS'ı anlatayım size. Hazret-i İbrâhim'in toplumunda din vardı, tapınak vardı, tapınaklarında bir sürü put vardı. Hazret-i İbrâhim dedi ki;

“—Putlara tapınamazsınız. Bunlara tapınmak doğru değildir. Bunları yaratan Allah'a ibadet etmeniz lazım!”

Hazret-i İbrahim'in Allah'ın varlığını, yerleri gökleri inceleyerek bulduğunu biliyoruz. Göğe bakıp, güneşe bakıp, aya bakıp, yıldızlara bakıp, onların tanrı olamayacağını anladığını

ve gerçek dini böyle, bu güzel akl-ı selimi ile bulduğunu biliyoruz. Hazret-i İbrahim’in babası da put yapıcı bir insandı. Amcası babalığı olmuştu sonradan, üvey babası... Ona dedi ki;

“–Babacığım! Elinle yaptığın putlara niçin tapıyorsunuz?

Tapmayın, yapmayın böyle şey...”

“–İbrahim! Sen bizim dinimizden nasıl vaz geçiyorsun? Bu nasıl söz?”

Doğru söz!

“–Sen bu inancı bırak, bizim inancımıza ge! Gelmezsen ben sana tazyikte bulunacağım, işkence yapacağım.” dedi. İbrahim AS da dedi ki;

“–Hayır! Ben bu inancımdan dönmem ve sizin o puthanenize gireceğim, putlarınızı parça parça paralayacağım!”

Tek başına bir şahıs Hazret-i İbrahim... “Ben sizin putlarınızı paralayacağım, bak açıkça söylüyorum.” dedi.

Neden? Delikanlıydı İbrahim AS... *Fet* idi yani yiğit insandı, delikanlı insandı. Allah’ın peygamberiydi, doğruyu söylemesi gerekiyordu. “*L ilâhe illa’llah*, Allah’tan başka ilah yoktur. Bu putlara tapmayacaksınız!” dedi.

Onlar bir bayram günü seremoni için, merasim için şehir dışında bir yere toplanmaya gittikleri zaman bunların tapınaklarına gitti. Putlarının hepsini kırdı kırdı parladı, yerlere attı. Puthanede büyük putu bıraktı. Parladığı balyozu, baltayı da götürdü, büyük putun

boynuna astı. Onlar geldiler baktılar ki puthaneleri mahvolmuş, perişan olmuş, putları kırılmış, yerlere dökülmüş. Çok kızdılar.

“—Kim yaptı bu şeyleri? Bu tecavüzü kim yaptı? Bizim putlarımızı kim parçaladı?” dediler.

Birileri hatırladı:

“—İbrahim diye birisi vardı. ‘Bunlara tapmayın!’ diye söylüyordu. ‘Ben bunları parçalayacağım!’ diye söylüyordu. O yapmıştır.” dedi.

Çağırdılar İbrahim AS’ı... Elleri kolları bağlı, getirdiler. İnsanlar toplanmış.

“—Yâ İbrâhim! Bizim tanrılarımıza bu tecavüzü sen mi yaptın?” dediler.

Peygamberler yalan söylemezler ama onların doğru düşünmelerini sağlamak bakımından İbrâhim AS:

“—Bana ne soruyorsunuz, en büyük cevap orada duruyor. Tam ortada en büyükleri duruyor. Gidin ona sorun! Konuşursa o cevap versin! Haydi sorun!” dedi.

“—Yâ İbrahim! Bırak bu lafları. Biliyorsun ki bunlar konuşmaz, söylemez.” dediler.

O zaman İbrahim AS;

“—Konuşmayan, kendisini savunamayan, size bir faydası zararı olmayan bu putlara niye tapınıyorsunuz?” dedi.

O zaman yine tebliğini yaptı, söylemesi gereken sözü söyledi.

Bakın bu nedir? İbrahim AS, Mûsa AS’dan çok önce yaşamış. İbrâhim AS’ın Babil’de,

Babilliler'in çok tanrılarına karşı *Lâ ilâhe illa'llah* davası uğrunda, tevhid uğrunda nasıl mücadele ettiğini gösteriyor.

Mûsa AS da aynı şeyi yaptı. Firavun'a:

“—Böyle çok tanrılara tapmayın, bunlar yanlış. Sen de ‘Ben tanrıyım!’ filan deme, Allah’a ibadet et!” dedi, o mücadeleyi yaptı.

Hazret-i İsâ da kendi zamanındaki Romalıların inançlarıyla mücadele etti. Nuh AS, İbrâhim AS'dan daha önce yaşamış bir peygamber. O da aynı şekilde kavmine putlara tapınmamalarını, *Lâ ilâhe illa'llah* demelerini söyledi.

Demek ki biz bu *Lâ ilâhe illa'llah* sözüne, bu tevhid inancına İslâm diyoruz. Allah'ı bilmek ve Allah'a teslim olmak... İslâm ne demek? Teslim olmak demek... İbrahim AS:

“—Ben yeri göğü yaratan, âlemlerin Rabbi'ne kendimi teslim ettim, ona inandım, ona bağlandım.” dedi.

Bu inanç, Hazret-i Âdem AS'dan Nuh AS'a, İbrâhim AS'dan Musa AS'a, Musa AS'dan İsâ AS'a kadar bütün peygamberlerin söylediği sözdür.

Bütün peygamberler; “Allah vardır, Allah'ın şeriki ve naziri yoktur.” demişlerdir. En önemli inanç bu! Bu inancı söylemeyenler doğru yoldan ayrılmış oldular. Âhiretleri mahvoldu, cehennemlik oldular. Bizim de bunlardan ibret almamız, Allah'ın varlığını birliğini doğru olarak algılamamız, anlamamız gerekiyor.

Bu mesajda Yirminci Yüzyıl'ın bütün insanlarını kastediyorum. Yalnız Avustralya'daki müslü-

manları, Türkler'i kasdetmiyorum; benim Hazret-i Âdem'den kardeşim olan bütün insanları kasdediyorum, hepsine sesleniyorum.

Bizim de geçmiş bütün peygamberlerin sözlerinden ibret almamız lazım! Bizim de doğru olan noktaya gelmemiz lazım! Bizim de şu kâinatı yaratan ve yöneten âlemlerin Rabbi'ne teslim olmamız lazım! *Lâ ilâhe illa'llah* dememiz, ona severek bağlanmamız lazım! Bu, hayatımızın en mühim olayıdır.

g. Çocuklarımız Ne Olacak?

Bazı insanlar hayatın bazı olaylarını daha mühim görebilirler. Bazı insanlar haftada aldıkları üç yüz doların dört yüz dolara, beş yüz dolara çıkmasını daha mühim görebilirler. Ev sahibi olmasını, borcunu ödemesini, sıhhatini korumayı, para pul sahibi olmayı önemli görürler.

Hayır! Bunları yapsak da bir gün öleceğiz. Öldükten sonraki sonsuz ebedî hayatta mutluluğu sağlamak için, bu dünyadaki imtihanı kazanmak için en mühim iş, *Lâ ilâhe illa'llah...* "Allah'tan başka ilâh yoktur... Ancak o vardır, şeriki naziri yoktur." Muhammed-i Mustafâ da onun son elçisidir, biz dini onun anlattıklarından öğreneceğiz diye bu ana hakikati bilmemiz lazım!

Biz şu anda topluluk olarak bunu biliyoruz. Burada bunu bilmeyen insan yok. *Lâ ilâhe illa'llah*'ı biliyoruz. En mühim iş bu olduğu için, en mühim işimizi halletmişiz fakat bizim çocuklarımız ne olacak? Bu önemli! Biz elli yaşına, altmış yaşına geldik. Yaşlarımız belli bir noktaya erişti. Belli ki bu dünyadan gideceğiz.

Çocuklarımız büyüyor, kimisi evlendirmeye başladı. Torun sahibi olduk, dede olduk, nine olduk, bizim çocuklarımız ne olacak?

“—Bana ne, ne olursa olsun.” diyemeyiz. Neden? Seviyoruz çocuklarımızı... İnsan olarak bütün insanları seviyoruz ama kendi çocuklarımızı daha çok seviyoruz.

Ayrıca konuşacağım sizinle, dün akşam kardeşlik çekilişleri, kuraları yapıldı. Çocuklar çıktılar, kendilerini tanıtacaklar:

“—Ben Melbourne’den geldim, Sidney’de şu okulda okuyorum...”

Türkçe’yi doğru düzgün konuşamıyorlar, Türkçeleri çok zayıf. Bunların çocukları ne olacak? Hiç konuşamayacak. Ne demek bu? Bazı güzel, bilinen şeyler zamanla unutuluyor demek.

Türkçe’nin gittikçe zor konuşulmasından, kelimelerinin bilinmemesinden, unutulmasından, İslâm’ın da bir zaman gelip unutulacağını anlayın. Unutursunuz, unuturlar, bilemezler, öğretilmez, başka şeylerle kafaları dolar, İslâm unutulur. İslâm unutulduğu zaman, İslâm’ı unutanlar cehenneme düşer, cayır cayır yanar. Sizin çocuklarınız, sizin torunlarınız gözünüzün önünde cehenneme atılır, gözünüzün önünde...

“—Aman, atma yâ Rabbi! Yanmasın yâ Rabbi! Kurtar yâ Rabbi!” dersiniz ama Allah onları cehenneme atar, cayır cayır yakar.

Bunu istemiyorsanız, çocuklarınızı doğru inançla yetiştireceksiniz. Çocuklarınızın doğru inanç-

la yetişmesini garantilemeye çalışacaksınız. Elinizden geldiği kadarıyla, son nefesinizi verinceye kadar... Bakın, peygamberler de vefat edeceklerinde etraflarına evlatları toplandıkları zaman;

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي

(البقرة: ١٣٣)

(*Mâ ta'budûne min ba'di*) “Benden sonra neye tapınacaksınız?” diye sorarlar. Mukaddes kitaplar anlatıyor.

Ya'kub AS ölüm döşeginde... Etrafına evlatlarını toplamış diyor ki: “Benden sonra kime kulluk edeceksiniz?”

Ya'kub AS'ın evlatları da cevap verdiler:

قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا

(البقرة: ١٣٣)

(*Kâlû na'büdû ilâheke ve ilâhe âbâike ibrahîme ve ismaîle ve ishâka ilâhen vâhidâ*)“Senin ve senden evvelki ataların İbrâhim, İsmâil ve İshak'ın ilâhı olan tek Allah'a kulluk edeceğiz.” (Bakara, 2/133) dediler.

Siz de ölüm döşeginde çocuklarınıza soracaksınız:

“—Evlatlarım! Avustralya'da yaşıyorsunuz. Benden sonra ne yapacaksınız? Dininiz ne

olacak? Namaz kılacak mısınız? Ramazan’da oruç tutacak mısınız? *Lâ ilâhe illa’llah* diyecek misiniz? Kur’an okuyacak mısınız? Rasûlullah’ın sünnetine sarılacak mısınız?” diyeceksiniz.

Eğer onlar:

“—Baba korkma, üzülme! Sen varken de, yokken de biz namazlarımızı kılıyoruz, oruçlarımızı tutuyoruz. Sen Türkiye’ye gidip altı ay kaldığın zaman da biz burada namazları kıldık, vazifelerimizi yaptık. Biz dinimize, camimize bağlıyız.” derlerse; tamam, siz vazifenizi yaptınız, sorumlu olmazsınız.

Ama çocuklar:

“—Baba bana ne öğrettin ki? Ben İslâm’dan ne biliyorum ki? Beni üniversitede okuttun, yetiştirdin ama bana dinimden bir şey öğretmedin.” derse, diyebilir ve diyecek.

Bu dünyada demezse âhirette, Allah’ın huzurunda diyecek. Allah’ın huzurunda babalık, evlatlık muhabbeti kalmayacak. O zaman evlat babası için:

“—Yâ Rabbi! Bu herif bana dünyadayken İslâm’ı öğretmedi. Senin yolunu öğretmedi. Kabahat onun, ona sor.” diyecek, babasından şikâyet edecek.

Babasından şikâyet etmesi kendisini kurtarmaz. Çünkü dağın başında birisi olsaydı, Allah’ı bulması lazımdı. Kurtaramaz ama babası sorumlu olur. Çocuk eğer müslüman olmadıysa, böyle babasını şikâyet ettiği için kurtulamaz ama baba çocuğunu müslüman yetiştirmedeği için sorumlu olur.

Netice olarak *Lâ ilâhe illa'llah* inancının en büyük, en doğru, en sağlam, en önemli, en şerefli inanç olduğunu hiç hatırlınızdan çıkartmayın! Çok önemli! Âhiret saadetiniz buna bağlı. Cennetin anahtarı bu... Cennete girmeniz buna bağlı. Yanlış bir inanca kapılırsanız, şirk koşarsanız, müşrikliğe bulaşırsanız cennete giremezsiniz, cehennemde ebedî azaba uğrarsınız.

Onun için bir, *Lâ ilâhe illa'llah* inancına sahip olun, *Lâ ilâhe illa'llah* ehli olun! Ehl-i tevhid, ehl-i İslâm, ehl-i iman olun.

Çocuklarınızı da Allah size emanet etmiştir.

Biz buraya gelmeden bir gün önce yolda bir motelde kaldık. Motelin havuzunda:

“—Çocuklar babalarının sorumluluğu altındadır.” diyor. Motel sahibi ne demek istiyor?

“—Bu havuzda çocuk boğulursa, ben sorumlu değilim!”

Kim sorumlu? Baba sorumlu. “Bu havuzda çocuklar babalarının sorumluluğu altındadır.” diye yazmış. Etrafı parmaklıkla çevirmiş. Kolay açılmayan bir açılma sistemi var.

Çocuk kaldırıncı açamaz, ancak akıllı bir çocuk açabilir. Tek başına çocuk havuzun başına gidebilir mi? Gidemez... Ne olacak? Babasıyla gidecek, babası koruyacak. Boğulduğunda babası sorumlu... Avustralya kanunları babasını yakalar. Niye? Motel sahibi oraya yazmış.

Sizin çocuğunuz küfürde boğulursa, müşrik olursa, yanlış bir inanca saparsa... Bakın dünyada İslâm'dan başka doğru inanç olmadığını

anlattım. Herkese de anlatırım, herkesle de konuşurum. Onların anladığı delilleri de getiririm. Alevisiyle de , sünnisiyle de, hıristiyanıyla da yahudisiyle de, herkesle konuşurum.

Alevilerin derneklerine gittik burada... “Kur’an’a sövüyorlar, şeriate sövüyorlar.” dediler, geçen sene derneklerine gittik, konuştuk. Neden? Konuşuruz... Hakkı biliyoruz, hakkı söyleyecek dilimiz var *el-hamdü lillâh*, hakkı söyleriz.

Çocuklarınız küfür denizinde boğulursa, siz mes’ulsünüz. Hepinizi gösteriyorum. Anneler ve babalar! Çocuklarınız küfür havuzunda boğulurlarsa, Allah sizi sorumlu tutacak. Siz çocuklarınızı müslüman yetiştirmek zorundasınız. Siz çocuklarınıza Kur’an’ı tam öğretmek zorundasınız. Siz çocuklarınıza İslâm’ı tam anlatmak zorundasınız.

Kur’ân-ı Kerîm bize Hıristiyanlığı anlatıyor, biz Hıristiyanlığı hıristiyanlar kadar biliriz. Yahudiliği anlatıyor, biz Yahudiliği biliriz. Putperestliği anlatıyor, biz putperestlerin inançlarını biliyoruz. Nelere inandıklarını, neredede yanıldıklarını biliyoruz. Çocuklarınıza hem İslâm’ı, hem de başka inançların yanlışlığını öğreteceksiniz.

“—Hocam, işte biraz öğretiyorum, fena değil durum. Aile eğitim kamplarına geliyoruz, dokuzuncusu yapıldı, çocuklarımız biraz müslüman oluyor, olmuyor vs...”

Akşam Türkçelerinin perişan olduğunu ben gördüm. Burada yüreğim sızladı, acıdım size. Çocuklar İngilizce anlatabiliyorlar, konuşabili-

yorlar, Türkçe'yi unutuyorlar. Ana dilleri olan Türkçe'yi unuttukları gibi, ana dinleri olan İslâm'ı da unuturlar. İhtar ediyorum, ikaz ediyorum, sorumlu bir şahıs olarak, bu meseleleri bilen birisi olarak sizi göreve davet ediyorum:

Lâ ilâhe illallah inancına sımsıkı sarılın! Bu inancın doğru olduğunu öğretin! Bunun dışındaki inançların yanlış olduğunu da öğretin! Onları da bilsinler. Çünkü kötülüğü bilmeyen kötülüğe bulaşır, kötülüğe aldanır, kötülüğe kapılır, kötülüğün içine düşebilir. Kötünün kötü olduğunu da anlatın!

Kur'ân-ı Kerîm müşrikin sözünü bile anlatıyor. Müşrik, Peygamber Efendimiz'in karşısına gelmiş, eline kahverengi bir eski kemik almış, çürümüş kemiği ufalıyor, dökülüyor aşağıya... Peygamber Efendimiz'e:

“—Böyle kum haline gelmiş olan bu kemiği de mi Allah diriltecek?” diyor.

Müşriğin söylediği sözü Kur'an bize söylüyor. Tehlike yok mu bu sözü duymakta? Yok, tehlike olsaydı Allah söylemezdi. O kum haline gelmiş olan kemiği de Allah diriltecek. Nasıl diriltecek?

وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

(يس: ٧٩)

(*Ve hüve bi-külî halkın alîm*) “Her çeşit yaratmayı o en iyi bilir.” (Yâsîn, 36/79)

Sen yaratmayı bir çeşit mi sanıyorsun? Sen yaratmanın nasıl olduğunu biliyor musun?

Yaratırken başında mıydın Allah'ın? Sen insanoğlunun nasıl yaratıldığını, kâinatın nasıl yaratıldığını biliyor musun sanki? Bilmiyorsun...

Şu kâinatı Allah nasıl yaratmış, biliyor musunuz? Kuantum parçalarından, enerji zerreciklerini bir araya getirerek atomları, atomlardan molekülleri, moleküllerden maddeleri inşa ederek, maddelerden cansız tabiatı meydana getirerek, cansız tabiata can verip bitkileri, hayvanları yaratarak, hayvanların içinde de eşref-i mahlûkat olarak insanı yaratarak bu kâinatı meydana getirdi. Bu muhteşem yaratmayı yapan Allah-u Teâlâ Hazretleri kemiği diriltemez mi?

Âmennâ ve soddaknâ, diriltir. Her çeşit yaratmayı biliyor. Siz ışıktaki çeşitli renkleri görüyorsunuz. Yeşil var, kırmızı var, mor var, adını bilmediğimiz binlerce renk var. Bunların aslı nedir biliyor musunuz? Hepsi ışıktır, hepsi ışığın dalga boyudur. Fizik böyle söylüyor.

Bu kadar basit mi? Bu kadar basit ve bu kadar karmaşık... Bu kadar basitlikten bu kadar karmaşık kâinatı Allah yarattı. Bir dalga boyunun farklı olmasından eşsiz rengârenk renkler çıkıyor ortaya. Işığın bir dalga boyundan...

Işık nedir, enerji nedir, madde nedir? Bunların hepsi insanın aklını hayran bırakan noktalara götürür. Allah-u Teâlâ Hazretleri her çeşit yaratmayı bilir, yapar, buradan anlıyoruz.

Bunu niçin söylemiştim:

“—Çocuklarınıza doğru yolu da öğretin, yanlış da öğretin!” diye...

“—Bakın yavrum, böyle yapma. Böyle yaparsan şöyle olur, pis olur. Şöyle yaparsan sıhhatin zarar görür. Böyle hareket edersen pis pis kokarsın. Şöyle yapman lazım!” diye yanlıştın yanlış olduğunu, doğrunun doğru olduğunu öğretmeniz lazım.

İnançta da öyle:

“—İslâm budur. Aman evladım İslâm’dan ayrılma! İslâm’dan gayrı dinlerin kıymeti yok... Budistler’in mabedi var, altın yaldızlı tavanları var, koca göbekli bağdaş kurmuş çıplak putları var, kıymeti yok... Bunlar yanlış şeylerdir. Bak, bunu kendileri yaptılar. Bu ağaçtır, bu odundur, bu taştır.” diye öğretmeniz lazım!

Otelden araba çağırdık, taksi geldi. Taksinin sahibi budistmiş. Taksinin ortasına, şoförün önüne bağdaş kurmuş şişman bir Buda heykeli oturtmuş. Bunun beş altı kollusu, pırıştinaları mırıştinaları var. İnsanın kafası yamuk yumuk çalıştıktan sonra her şeyi yapabilir. Öyle orada duruyor, sallanıyor.

“—Bu ne?”

“—Buda...”

Kendisi budist ya, inancından dolayı oraya koymuş. Pekiyi bu daha önce neydi? Bunu kim imal etti? Bir atölyede imal edilmedi mi? Ağaç veya metal bir maddeydi. Arkadaşımız sordu:

“—Bu daha önce metal değil miydi?”

“—Öyleydi.”

“—Sonra bunu heykel yaptınız, nasıl kudsiyet kazandı bu?

Yâni, “Daha önce bir metaldi. Onu heykeltıraş put yaptı, Buda heykeli yaptı. Sonra bu kutsiyet kazandı. Sen de bunun karşısına geçiyorsun, ibadet ediyorsun. Olur mu böyle şey?” dedi. İngilizce güzelce anlattı.

“—Haklısınız.” dedi adam.

Otelden havaalanına gidinceye kadar taksi şoförüne Budizm’in yanlışlığını İslâm’ın doğruluğunu anlattık. El-hamdü lillâh, müsterih olarak indik. Çünkü hakkı tebliğ ettik. Biz tebliğ ettik, o ister yine puta tapsın. Biz hakkı söylemiş olduk.

Ben burada hakkı söyledim. Bundan sonra bunu dinleyenler istediğini yapsınlar. Çünkü her koyun kendi bacağından asılacak, herkes âhirette Allah’a hesap verecek. Yüce divanda Allah’a herkes hesap verecek. Dünyada nasıl isterse öyle yaşasın, âhirette hesabı unutmasın!

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu’llâhi ve berekâtühû!

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN

03. 01. 1996 Kamp Konferansı

Canberra / AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü